

ΤΟ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΝΤΟΡΕ

Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
 Ίεροκήρυκα - Γυμνασιάρχη - Λογοτέχνη.

Ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λάζαρου τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς γεμίζει τήν ψυχὴ αἰσθήματα διάφορα: Ἄφ' ἑνός οἶκτο γιά τόν κουρελή, τόν πεινασμένο, τόν πληγιασμένο Λάζαρο καί, ἀφ' ἑτέρου, ἀγανάκτηση, ἱερή ἀγανάκτηση γιά τήν ἐγωϊστική συμπεριφορά τοῦ πλουσίου. Ὁ πλούσιος ζοῦσε σέ μιά προκλητική χλιδὴ καί ἄνεση. Ὁ φτωχός Λάζαρος προσπαθοῦσε νά μαζέψει ψίχουλα, μέ τήν ἀνοχή, βέβαια, τοῦ πλούσιου, ψίχουλα πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι τῆς ἀφθονίας (βλ. «Φωνὴ Κυρίου», 1978).

Κάποτε πέθανε ὁ φτωχός Λάζαρος. Ἐξεμέτρησε, ὅμως, τή ζωή του καί ὁ πλούσιος. Καί ἐτάφη. Ἀσφαλῶς φιλαρμονικές καί μπάντες θά ἐπαιάνιζαν πένθιμα ἐμβατήρια, ἀνθοδέσμες καί στεφάνια θά πλημμύρισαν τοὺς χώρους γύρω ἀπό τό λείψανο.

Ὁ φτωχός Λάζαρος βρέθηκε στήν πατρική ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ (παράδεισος), ἐνῶ στρατιές οὐρανίων ἀσωμάτων, ἀγγελικῶν δυνάμεων δοξολογοῦν τόν Τριαδικό Θεό, τόν Κύριο Σαβῶθ, γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Ἡ δόξα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν εἶναι γιά τόν ἄσημο, τόν ταπεινό, τόν ὑπομονετικό Λάζαρο. Καί ὁ Λάζαρος πῆγε στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἐπειδὴ ἦταν φτωχός, ἀλλά γιατί ὑπέμενε ἀγόγγυστα καί μέ ταπείνωση καί ἀξιοπρεπῶς τοὺς ἐξευτελισμούς ἀπό μέρους τοῦ πλουσίου. Ὁ πλούσιος εἶναι στήν ἀντίπερα ὄχθη τῶν ἀμετανοήτων, τῶν φίλαντων, τῶν ὑπερφίαλων, τῶν ὑπεροπτῶν, πού ἔκλεισαν τά μάτια στό μάταιο αὐτό κόσμο χωρίς προοπτική μετανόιας, χωρίς προσδοκία ἀναστάσεως σέ προσωπικό ἐπίπεδο. Καί ποιό εἶναι, ἐπιτέλους, τό ἀμάρτημα τοῦ πλουσίου; Τό

ὅτι ἦταν πλούσιος; Ὁχι! Εἶχε ἀγαπήσει τὴν ὕλη καὶ τὸν ἑαυτοῦ του πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ὅλα, εἶχε ἀδιαφορήσει γιὰ τὸν ἀνθρώπινο πόνο, δέν εἶχε ἐνοχληθεῖ ἀπὸ τὸ προσωπικὸ δρᾶμα τοῦ φτωχοῦ Λάζαρου. Βέβαια ὁ πλούσιος δέν εἶναι ἰδιαίτερα σκληρός μαζί του. Τὸν ἀνέχεται στὴν πόρτα του. Δέν τὸν διώχνει. Ὅμως, ἡ ἀνοχή αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ, παραδόξως, τὴν ἀλαζονεία του. Τὸν θεωρεῖ σὰν ἓνα σκουληκι στὰ πόδια του, πού τοῦ ἐπιτρέπει νὰ σέρνεται γύρω - τριγύρω στό χῶρο τῶν συμποσίων του μαζί μέ τὰ σκυλιά...

Δυστυχῶς, ἡ κοντόφθαλμη καὶ μυωπικὴ νοοτροπία μας, πού περιορίζεται στὴ γῆ καὶ κρατεῖ ἐγωιστικὰ τοὺς ὑλικούς καὶ πνευματικούς θησαυρούς γιὰ ἀτομικὴ καὶ μόνο κατανάλωση, γίνεται μέρα μέ τὴ μέρα ἀνυπόφορη, γίνεται ἀποπνικτικὴ καὶ ἀπάνθρωπη: Μιά ὠραιοποιημένη ζούγκλα γύρω μας καί, ἴσως, μέσα μας, καὶ ἓνας ψεύτικος καὶ φτιαχτός καθωσπρεπισμός γίνονται τῆς ψυχῆς, πού νοσταλγεῖ τὴν ὁμορφιά τῆς καλωσύνης καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τὰ ἐπιχρυσωμένα δεσμά. Ἡ ἐπιπλαστική, ἡ ψευδεπίγραφη εὐδαιμονία μας φωνασκεῖ, δέν ἐπαρκεῖ γιὰ νὰ καμουφλάρει τὴν ἐσωτερικὴ μας δυστυχία. Χωρὶς Χριστόν εἴμαστε τραγικὰ δυστυχεῖς καὶ ἀνεπαρκεῖς. Ἐμποριοποιήσαμε ἀκόμη καὶ τίς πνευματικές, λεπτές πτυχές τοῦ οὐρανοῦ ἔνδον τῆς καρδίας μας, πού, ἴσως, μᾶς ἔχουν ἀπομείνει ἀπὸ τὸν ἀδηφάγο Μινώταυρο τῆς ὑπερκατανάλωσης καὶ τῆς τηλεοπτικῆς πλημμυρίδας.

Ὁ ἀλησμόνητος Γάλλος ἱεραπόστολος τῶν λεπρῶν στὴν ἀχανέστατη Ἀφρικὴ μακαριστὸς γέροντας Ραούλ Φολλερώ ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Κύριοι, δέν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ εὐτυχεῖτε μόνοι σας». Καὶ πολὺ σωστά. Ἡ «εὐτυχία» αὐτὴ εἶναι κίβδηλη, ὅταν δίπλα μας ἔχουμε τὴν κραυγαλέα δυστυχία τοῦ «πλησίον». Ἡ κώφωση ἢ ὁ στραβισμὸς αὐτὸς θὰ μᾶς κοστίζει τὴ γαλήνη τῆς συνειδήσεως καί, τέλος, τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γιὰ τὴν ὁποία, στό κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, ἦρθαμε στὸν κόσμον αὐτό.

– Κάποτε ὁ μεγάλος ζωγράφος τῆς Γαλλίας Ντορέ ταξίδευε ἀτμοπλοϊκὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία μέ προορισμὸ τὴν Ἀγγλία. Ὅταν

τό πλοίο του έφθασε στό λιμάνι τῆς Ἀγγλίας, ἀναζήτησε τό διαβατήριό του γιά τόν ἔλεγχο στήν ἔξοδο, ἀλλά δέν τό βρῆκε. Μέ φανερή ἀγωνία σκάλισε στή βαλίτσα του, ξανακοίταξε στή τσάντα τοῦ χεριοῦ, ἔψαξε σ' ὅλες τίς τσέπες τοῦ παλτοῦ του, ἀλλά μάταια. Δέν ἤξερε τί νά κάνει. Πῆγε, τότε, στόν ὑπάλληλο τοῦ Τελωνείου, πού ἔκανε τόν ἔλεγχο τῶν διαβατηρίων, καί τοῦ εἶπε: – «Μέ συγχωρεῖτε, κύριε, ἔχασα τό διαβατήριό μου καί παρ' ὅλες τίς προσπάθειές μου δέν κατόρθωσα νά τό βρῶ. Σᾶς παρακαλῶ, ἐπιτρέψτε μου νά βγῶ. Εἶμαι ὁ ζωγράφος Ντορέ». Ὁ ὑπάλληλος τόν κοίταξε καί τοῦ εἶπε μέ ὕψος εἰρωνικό: «Τώρα τελευταῖα πλήθυναν οἱ... Ντορέ. Ἄν πραγματικά εἴστε ὁ μέγας ζωγράφος ἀποδείξετέ το». Καί ὁ Ντορέ, χωρίς νά χάσει καιρό, ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη του ἓνα σημειωματάριο καί ἓνα μολύβι. Ἀρχισε νά ζωγραφίζει μερικά πλοῖα, πού βρίσκονταν τή στιγμὴ ἐκείνη στό λιμάνι. Σέ λίγο παρουσίασε στόν κατὰπληκτο ὑπάλληλο ἓνα θαυμάσιο, μικρό πίνακα. Καί ὁ ὑπάλληλος τότε μέ πολλήν εὐγένεια τοῦ λέγει: «Μέ συγχωρεῖτε, κ. Ντορέ, γιά τήν καθυστέρηση. Σᾶς πιστεύω. Εἴστε ὁ μέγας ζωγράφος τῆς Γαλλίας. Εἴστε ἐλεύθερος νά περάσετε» (Ἀπό τό βιβλίο τοῦ μ. Τάκη Χριστοφόρου, Τό περιδέραιο, Λευκωσία 1988).

Τό ἴδιο μπορεῖ νά συμβεῖ καί στόν καθένα μας. Θά θελήσουν νά δοῦν, ἂν εἴμαστε ἀληθινοί χριστιανοί; Χριστιανοί ἀγάπης, ταπείνωσης, χαρισματικῆς ζωῆς, θυσίας, ἐγκράτειας...; Εἴμαστε; Ἄν ὄχι, τότε συγκαταλεγόμαστε στά ὑποψήφια θύματα τῶν αἱρέσεων, τῆς ἀπελπισίας, τῆς ἐπιφανειακῆς θρησκευτικότητος. Ὁ Μαχάτμα Γκάντι τῶν Ἰνδιῶν, Ἰνδουϊστῆς τό Θρήσκευμα, ἔλεγε: «Εἶμαι καί θά μείνω Ἰνδουϊστῆς. Ἀγαπῶ καί θαυμάζω τόν Χριστό. Δέν θέλω, ὅμως, νά δοῦν τά μάτια μου Χριστιανούς, πού δέν μοιάζουν μέ τόν Χριστό».

Καί οἱ ψυχές τῶν κεκοιμημένων μας συγγενῶν καί φίλων χαίρονται καί δροσιζονται μέ τή δική μας πνευματική, τήν ἐκκλησιολογική προκοπή. Ἡ μετοχή μας στά θρησκευτικά μνημόσυνα ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων μας νά εἶναι ἡ πρέπουσα: Ὅλη ἡ οἰκογένεια νά προσέρχεται ἐνωρίς στόν ἱερό ναό. Καί θά ἦταν ὑπέροχη πράξη σεβασμοῦ

καί ἀγάπης νά ἐτοιμαστῇ ἡ πονεμένη καί πεινθοῦσα οἰκογένεια μέ νηστεία καί Ἱερό Ἐξομολογητήριον γιά νά προσέλθει στή Θεία Κοινωνία, στή Θεία Μετάληψη. Αὐτό θά πλημμυρίσει τήν ψυχή τοῦ ἐκδημήσαντος χαράν ἀπερίγραπτη καί ἀνακούφιση. Καί μιᾶ μικρή ἢ μεγάλη ἀνώνυμη ἐλεημοσύνη γιά τά ἀποθαμένα πρόσωπα τοῦ οἰκογενειακοῦ περίγυρου σ' ἓνα Οἶκο εὐγηρίας ἢ μιᾶ Στέγη ὀρφανῶν ἢ κατακοίτων ἢ ἐγκαταλελειμμένων γερόντων σέ παράγκες ἢ χαμόσπιτα, πεταμένων κυριολεκτικά, αὐτῶν τῶν ἡλικιωμένων, ἀπό τά ἀσυνείδητα παιδιά τους, θά συμπληρώσει τήν εὐλογία καί τό μακαρισμό τῶν πεθαμένων μας.

Ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λάζαρου μᾶς ἔδωσε σήμερα (κατά τήν ταπεινή γνώμη τοῦ συντάκτη τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ) ἐρεθίσματα καί προβληματισμούς γιά τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μας. Δόξα τῷ Κυρίῳ πάντων ἕνεκα. Ἀμήν!
